

NÓI XẤU

Ngay từ khi hồi nhỏ, tôi đã được sách giáo khoa dạy rằng: không gì tốt bằng cái lưỡi, nhưng cũng không gì xấu bằng cái lưỡi.

Hồi đó, tôi không hiểu lắm. Nhưng dần dần càng đi sâu vào đời, tôi càng nghiệm thấy đúng.

... Không biết tôi có bi quan hay không, nhưng kinh nghiệm sống đã cho tôi cảm nghĩ không mấy khác những tư tưởng của mấy đoạn Kinh Thánh sau: **“Nhiều người chết vì võ khí, nhưng số người chết chính vì cái lưỡi của mình lại nhiều hơn”** (Huấn đạo 28, 32). “Rắn rết và thú dữ thì con người trị nổi, chỉ có cái lưỡi khó ai trị nổi. Nó đầy nọc độc. Đi đâu thì hại đó...” (Giacôbê 3, 7-8).

Cái lưỡi con người độc đến nỗi giết được người khác. Nhưng đáng sợ nhất nó có thể giết luôn chính người có lưỡi. Tất nhiên, ở đây nói theo nghĩa bóng. Giết có nghĩa là làm hại.

Lưỡi tôi hại tôi, vì tôi dùng nó để hại người khác. Cách dễ nhất để hại người khác là nói xấu họ.

Nói xấu người khác dễ ợt, chẳng vất vả gì, chẳng tốn kém gì. Nói ở đâu cũng có người nghe. Nói bất cứ điều xấu gì về người khác dù có thật, dù bịa đặt, thì cũng có người chú ý. Chính vì thế, mà tôi dễ phạm và coi thường.

Nhưng sự coi thường đó có thể hại tôi vô số.

Tôi bị hại lớn, vì tôi đã tự làm cho tôi ra hèn.

Tôi hèn vì nói xấu là một điều trộm vụng. Đó là thái độ tiểu nhân. Bẩn lén tên độc trong đêm tối.

Tôi hèn vì nói xấu là một việc thiếu ngay thẳng. Thường, lời nói xấu của tôi hay được ngụy trang dưới những ý hướng đạo đức giả tạo, nào là để cầu nguyện cho họ, nào là để rút kinh nghiệm v.v ... **Nhưng tôi thử hỏi Chúa Giêsu xem tôi thực sự có ý ngay lành hoàn toàn hay không?**

Tôi hèn vì nói xấu là dùng cách đê tiện để khoe mình. Nói xấu ai tức là chê họ. Mà chê ai thì bao giờ cũng gián tiếp khoe mình không xấu như họ. Hơn nữa, sự nói xấu đó nhiều khi cũng ngầm một sự ghen tỵ kiêu căng muốn hạ người khác để mình được nổi hơn.

Tôi hèn vì nói xấu là dùng cách bần tiện để cầu thân. Nhiều khi gặp ai, tôi không có gì cho, hay nói, thì làm quà cho họ một chuyện xấu của kẻ vắng mặt. Gọi là để tâm sự, gọi là để chứng tỏ lòng mình tin tưởng. Sự tôi làm như thế đã tố cáo tôi là kẻ nghèo nàn, hèn hạ.

Tôi bị hại lớn, vì tôi đã làm cho người khác không tin ở tôi. Điều đó dễ hiểu, ai biết suy nghĩ một chút tất phải nghĩ rằng một người hay nói xấu kẻ khác với họ, thì cũng dễ nói xấu họ với kẻ khác. Một người không biết kính trọng kẻ vắng mặt, thì đâu họ có trừ ai.

Tôi cũng sẽ bị hại lớn, vì tôi phạm tới đức công bình, bác ái. Nói xấu là một cách đâm chém và ám hại người. Tiền bạc, sức khỏe là quý nhưng danh giá còn quý hơn

nhieu. Người bị tôi nói xấu sẽ bị thiệt thòi mất mát. Những tủi nhục, mặc cảm và đau đớn khó chịu có thể lường được. Nhiều khi lời nói xấu của tôi còn ảnh hưởng đến sự nghiệp, đến liên đới của họ với bạn bè, đến cả đời sống xã hội của họ nữa.

Tôi sẽ bị hại lớn, vì tôi khó có thể đền trả được những thiệt hại do tội nói xấu của tôi gây nên. Rắc một nắm bông gòn ra ngoài đường trước gió, rồi một ngày sau lượm lại, hỏi rằng kết quả được bao nhiêu. Cũng thế, lời nói xấu của tôi cũng bay từ miệng người này sang miệng người khác, làm sao dập tắt được. Rồi những đau khổ, mất mát tinh thần, vật chất người ta phải chịu do lời nói xấu của tôi, thì làm sao tôi đền trả được. Mà không đền trả thì không thể xong mình trước mặt Thiên Chúa.

Tôi sẽ bị hại lớn, nhất là tôi sẽ bị Chúa phạt nặng nề. Sự tôi làm cho kẻ khác thì Chúa kể như làm cho chính Chúa. Như thế, chết tôi rồi.

Thánh Bonaventurra chỉ điểm cho tôi bốn cách nói xấu:

- Một là khi người khác có sự tốt còn kín, tôi tìm cách che giấu đi, kéo có ai biết mà khen.
- Hai là khi người khác có sự tốt đã trống, tôi tìm cách dèm pha, để người ta nghi ngờ mà bớt khen.
- Ba là khi người khác có sự xấu còn kín, tôi tìm cách khai ra để người ta biết mà chê.
- Bốn là khi người khác có sự xấu đã trống, tôi tìm cách tuyên truyền rộng ra, để người ta càng biết mà chê thêm.

Cách nào cũng xấu hết. Và cũng không một lý do nào biện minh được cho việc nói xấu của tôi.

Như thế, từ trước đến giờ, tôi đã dùng lưỡi hại không biết bao nhiêu người. Và như thế, tôi đã hại tôi.

Sự tôi hay nói xấu là một dấu rõ rệt báo hiệu sự suy sụp trầm trọng đức bác ái là căn bản của đạo Chúa.

Nếu đặc điểm chính thực của môn đệ Chúa là yêu thương, thì sự tôi hay nói xấu đã vạch trần bộ mặt thực của tôi rồi. Dù tôi đeo mặt nạ đạo đức nào, thì tôi cũng chỉ là thứ Kitô hữu giả.

Lạy Chúa, con xin thành tâm xin lỗi Chúa. Con nhận biết rằng: Con lỗi với người khác là con lỗi với Chúa. Con chẳng được một lợi lộc gì bởi những lời con nói xấu. Trái lại, con đã gây thiệt hại cho chính mình con. Biết đâu, vì lưỡi con mà con sẽ mất linh hồn đời đời. Xin Chúa thương giúp con từ nay biết can đảm chữa tội xấu xa ghê tởm đó.